

□

□□ **Синдрома на Голдберг-Морис (Goldberg-Morris syndrome)** □□□ Д-р Врабчев,
разкажете нещо повече за синдрома на Голдберг-Морис.
В.П. София

Това е така наречения синдром на феминизиращия тестис.

Наскоро в кабинета ми ме посети мъж на средна възраст. Той сподели с мен, че от година време насам си има интимна приятелка, за която близките му приятели много му завиждат. Тя била много красива и атрактивна. И не само това – била още много весела, много сърдечна, умна и интелигентна. Но от скоро моя пациент не е на себе си. Поискал от приятелката си да сключат брак, но тя през сълзи на очи му отказала. Причината, която изтъкнала в отказа си била едно заболяване от което тя страдала и това заболяване се наричало: „Синдром на Морис” или „Синдром на феминизиращия тестис”. Той много се шокирал, особено от думите „феминизиращ тестис”, и затова дошъл на консултация при мен. Това, което му казах по този въпрос, ще го кажа макар и на кратко и на вас, приятели.

Но преди това, малко художествена литература. Ако не ме лъже паметта, в един от разказите на големия познавач на човешката психосексуалност – френският писател Гидьо Мопасан, описва съвсем точно този синдром. Там неговата героиня, една божествено красива жена, привлекателна и много весела, безупречно женствена е обект на ухажване, обич и любов, от страна на много мъже, които копнеят и въздишат по нея. Тези мъжки страсти стигат до полуда, ала тя самата е вътрешно безчувствена и индиферентна към тях, защото природата я е лишила от възможността да бъде естествено истинска жена. И още нещо, пак в литературата. Според мен, великият Шекспир дава вярната картина на този синдром описвайки житието на Елизабет Английска. Но това – в литературата. А сега няколко реда за това какво казва за този казус медицината.

През 1953 г. Морис описва за първи път в медицината това генетично заболяване и го нарича „синдром на феминизиращия тестис”. Малко по-късно Голдберг и Максвел с публикациите си, окончателно оформят неговата клинична картина и го наричат още – „Синдром на обезкосмените жени”.

Синдромът е строго наследствен и се предава посредством майката, която иначе е напълно здрава жена. Причината за това генетично определяно заболяване досега е неизвестна. Ала как точно се случва? Осъществява се самото оплождане на яйцеклетката, и след това получилият се вече зародиш генетично е мъжки. Но в началните месеци на бременността, плодът вместо да се оформя и развива соматично като момче, това не става, и в резултат всъщност се ражда едно момиче. И то, момичето, расте и пораста и накрая се оформя като много женствена и хубава жена. Тази жена е със силно женствено подчертано женски структури. Има много добре развити гърди, стройни женствено очертани бедра и дълги крака. Почти никакво окосмяване по тяло и буйна като грива коса на главата. Гласът и е женствено кълтящ. Психоемоционално – жизнена, весела, атрактивна, действена и много контактна. Психично се изживява и чувства като стопроцентова жена. Обича силно и мрази силно. Влюбва се безумно. Бори се и страда за любовта си. Но...вътрешно в себе си тя няма нищо сексуално в емоциите си. Соматично – няма мензис и не може да забременява и ражда.

Защо ли? Ами защото макар и външните и гениталии да са на жена, и макар и едно недоразвито и малко влагалище, а понякога също и малка, недоразвита матка, то при нея липсва най-важното, женските гонади – яйчниците. Вместо тях тук е налице, невероятно, един или два тестиса. Те могат да се открият разположени в големите устни на вулвата, в ингвиналните канали на коремната кухина. Разбира се, че тези тестиси са силно атрофични и с нищожна функция. Но една така грешка на Майката Природа, прави такива жени нещастни по своему, заради невъзможността да забременяват и раждат, както и да изживяват психически пълноценно сексуални емоции. В чисто практически план, при секс, поради недоразвитото влагалище, по време на половото сношение изпитват адски болки, в резултат на което възниква както го наричам аз един „фалшив” вагинизъм. Сами виждате приятели, колеги психолози, колко е близка картината с клиниката на невротичните разстройства и психогенните сексуални проблеми при една жена.

И така, този синдром, както казахме вече по-горе, на „обезкосмените жени” представлява 15 - 20 % от всички така наречени интерсексуални състояния при човека. Този синдром е с честота на 1 към 10 000 при новородените в една популация. Иначе казано, рядък е, но се среща в практиката, и се открива най-вече, когато на едно момиче въобще не и идва мензиса или пък в едно семейство няма забременяване.

Кой знае защо аз самия нерядко съм се срещал с този синдром в клиничната си практика. Става въпрос за пациентки, които идват в кабинета ми поради половата си хладнина, въпреки богатата си палитра на емоциите си. И когато трябва да отговорят на поставения от мен въпрос: „А как сте с месечния си цикъл?”, със силно притеснение споделят, че никога не са имали такъв. За голямо съжаление, последвалите след това

гинекологичен преглед и цитогенетично изследване само потвърждават причината за така наречения „психосексуален проблем“ на тези жени, които до този момент много колеги и лекари психолози напразно са се мъчили да отстранят. А не могат, защото както видяхте, приятели, причината е съвсем друга. По-нататък! По-нататък, след като се види как точно стоят нещата, лично според мен, трябва да се продължи с една позитивна рерадаптираща терапия. А това е нещо, което вие колеги психолози владееете много по-добре от мен и затова тук аз спирам с изложението си.

На моя пациент му казах, че аз самия съм силно впечатлено от постъпката на любимата му към него, защото е разкрила как точно стоят нещата пи нея, а не го е излъгала. И че тя с нищо не е виновна, пред никого и най-вече пред себе си, че се е родила такава. Казах му още, че когато се стремим да бъдем истински хора, тогава обичаме и по човешки даряваме съвсем безкористно тази своя обич, на тези които обичаме. Тогава на нас също ни се отвърща с такава обич. В такава житейска ситуация на взаимност в любовта ни телесните недъзи на някого от нас, понякога нямат значение.